Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23.05.2017, sp. zn. 23 Cdo 2765/2012, ECLI:CZ:NS:2017:23.CDO.2765.2012.1

Číslo: 121/2018

Právní věta: Ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 221/2006 Sb. se aplikuje i na situaci, kdy se v samostatném řízení žalobce domáhá informací o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je porušováno právo duševního vlastnictví, poté, kdy bylo pravomocně ukončeno řízení, v němž bylo vysloveno, že bylo porušeno toto právo duševního vlastnictví.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 23.05.2017

Spisová značka: 23 Cdo 2765/2012

Číslo rozhodnutí: 121

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Právo na informace

Předpisy: § 3 odst. 2 předpisu č. 221/2006Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání žalované zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 2. 2012, sp. zn. 3 Cmo 335/2011, s výjimkou části, ve které byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, a věc v tomto rozsahu vrátil Vrchnímu soudu v Praze k dalšímu řízení.

I.
Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 4. 2011, č. j. 19 Cm 124/2010-59, zamítl žalobu na uložení povinnosti žalované sdělit žalobkyni všechny informace o původu a distribučních sítích školních a dětských batohů, aktovek a tašek s označením Megababe jí kdykoli v minulosti nebo přítomnosti skladovaných, uváděných na trh, nebo dovážených, a to konkrétně jméno a příjmení nebo obchodní firmu či název a místo trvalého pobytu nebo sídla dodavatele, výrobce, skladovatele, distributora a jiného předchozího držitele tohoto zboží s označením Megababe, a dále údaje o dodaném, skladovaném, přijatém nebo objednaném množství a prodaném množství, přesné údaje o prodejní ceně (s daní i bez daně) jednotlivých druhů uvedeného zboží, i ceně zaplacené za dodané zboží žalovanou dodavateli (výrok pod bodem I), a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok bodem II).

2. Žalobkyně se těchto informací domáhala z důvodu, že se jednalo o zboží porušující práva k

průmyslovému vlastnictví žalobkyně, přičemž v řízení o porušování práv k průmyslovému vlastnictví soud nepřipustil změnu žaloby tak, aby mu byla žalovaná povinna poskytnout informace o zboží.

3. Soud prvního stupně zjistil, že v dané věci již proběhlo řízení o porušení práva (z průmyslového vlastnictví), a to pod sp. zn. 19 Cm 189/2009, ve věci byl vydán pravomocný rozsudek. S ohledem na právní stránku věci soud prvního stupně další dokazování neprováděl.

4. Podle názoru soudu prvního stupně se nároku na poskytnutí informací nelze domáhat samostatně podanou žalobou, neboť § 3 zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví – dále jen „ZVPPV“), stanoví, že nároku na poskytnutí informací se lze domáhat návrhem u soudu v řízení o porušení práva, to však v daném případě již pravomocně skončilo (sp. zn. 19 Cm 189/2009). Proto soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

5. K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 2. 2012, č. j. 3 Cmo 335/2011-89, změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalované uložil povinnost sdělit žalobkyni ve lhůtě 7 dnů od právní moci rozsudku informace o původu a distribučních sítích školních a dětských batohů, aktovek a tašek s označením MegaBabe jí kdykoli v minulosti nebo přítomnosti skladovaných, uváděných na trh nebo dovážených, a to konkrétně jméno a příjmení nebo obchodní firmu či název a místo trvalého pobytu nebo sídla dodavatele, výrobce, skladovatele, distributora a jiného předchozího držitele tohoto zboží s označením MegaBabe, a dále údaje o dodaném, skladovaném, přijatém nebo objednaném množství a o ceně obdržené za dané zboží. Ve zbývající části požadovaných informací zamítavý výrok potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení.

6. Odvolací soud se neztotožnil s právním názorem soudu prvního stupně. Nejprve doplnil dokazování. Zjistil, že v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 19 Cm 189/2009 a následně u Vrchního soudu v Praze pod sp. zn. 3 Cmo 211/2010 bylo prokázáno, že žalovaná v souvislosti s nabídkou svého zboží užila označení MegaBabe, které je chráněné ve prospěch žalobkyně (aniž by nabízela k prodeji výrobky žalobkyně či označení užila s jejím souhlasem). V tomto dřívějším řízením došel soud k závěru, že žalovaná tak porušila výlučné právo žalobkyně z ochranné známky a uložil jí povinnost zdržet se závadného jednání do budoucna, jakož i povinnost stáhnout již na trh uvedené výrobky. Ohledně poskytování informací žádaných v této věci odvolací soud zjistil, že žalobkyně vyzvala žalovanou k poskytnutí těchto informací výzvou ze dne 29. října 2009, žalovaná tyto informace nesdělila jednoznačně a v plném rozsahu.

7. Odvolací soud odkázal § 3 ZVPPV zakotvující mimo jiné právo na poskytnutí informací a dále na důvodovou zprávu k ZVPPV. Smyslem práva na informace je posílit postavení majitele průmyslového práva v boji proti porušování jeho práv. Odvolací soud dále argumentoval směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004, o dodržování práv duševního vlastnictví (dále jen „směrnice 2004/48“), zejména pak jejím článkem 8 odst. 1, podle kterého členské státy zajistí, aby v souvislosti s řízením o porušení práva duševního vlastnictví a na základě odůvodněné a přiměřené žádosti navrhovatele mohly příslušné soudní orgány nařídit, že informace o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je porušováno právo duševního vlastnictví, musí poskytnout porušovatel nebo každá jiná osoba, a) která prokazatelně v obchodním měřítku držela zboží porušující právo, b) která prokazatelně v obchodním měřítku užívala služby porušující právo, c) která prokazatelně v obchodním měřítku poskytovala služby používané při činnostech porušujících právo, nebo d) byla označena osobou uvedenou v písmenech a), b) nebo c) jako účastník na výrobě, zpracování, nebo distribuci zboží či poskytování služeb.

8. Podle názoru odvolacího soudu je třeba § 3 odst. 2 ZVPPV, dle kterého je možné se domáhat informace návrhem u soudu v řízení o porušení práva, vykládat v souladu s účelem směrnice 2004/48, účelem samotného institutu práva na poskytnutí informací a historickým vývojem jeho

úpravy, tedy tak, že právo na informace nemusí být uplatněno pouze v řízení o dalších nárocích dle § 4 a 5 ZVPPV. I řízení o poskytnutí informací, jež nebyly poskytnuty dobrovolně, je řízením o porušení práva. Proto žalobě v zákonném rozsahu dle § 3 odst. 3 ZVPPV vyhověl.

II.
Dovolání a vyjádření k němu

9. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání. Jeho přípustnost dovozuje podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., neboť rozhodnutím odvolacího soudu byl rozsudek soudu prvního stupně změněn v neprospěch žalované.

10. Dle názoru dovolatelky bylo správné rozhodnutí soudu prvního stupně, že se žalobkyně mohla domáhat splnění informační povinnosti po žalované dle § 3 ZVPPV toliko v řízení o porušení práva (konaném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 19 Cm 189/2009), které již pravomocně skončilo. Odvolací soud se náležitě nezabýval otázkou, zda poskytnutí informace je v odpovídajícím poměru k závažnosti ohrožení či porušení práva žalovanou. Odvolací soud ve výroku vůbec nespecifikoval, co má žalovaná vůči žalobkyni ještě dále učinit, aby zcela dostála své povinnosti, kterou nesplnila v celém rozsahu. Rozsudek odvolacího soudu je tedy nepřezkoumatelný a nevykonatelný. Na základě napadeného rozsudku by totiž žalobkyně mohla kdykoli v budoucnu tvrdit, že jí žalovaná neposkytla v úplném rozsahu požadované informace. Žalovaná by se tak ocitla v rukou žalobkyně bez možnosti soudní ochrany svých práv.

11. Žalovaná navrhla, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

12. Dovolatelka podáním ze dne 20. 7. 2012 doplnila, že žalovaná nakupovala u společnosti L., D. O. O., Slovenija, originální výrobky této společnosti a chráněné její ochrannou známkou. Žalovaná předpokládala, že tak došlo k vyčerpání práv z ochranné známky. Ochranná známka žalobkyně se jeví jako tzv. známka agentská, žalobkyně sama nikdy výrobek MegaBabe nevyráběla, pod touto značkou se vždy dováželo zboží L., D. O. O. Žalobkyně podle názoru dovolatelky nemůže pomocí národní ochranné známky bránit paralelnímu dovozu probíhajícímu se souhlasem výrobce a vlastníka mezinárodní ochranné známky.

13. Žalobkyně k dovolání podala vyjádření. Upozorňuje na to, že žalovaná svou výtku o nesprávnosti právního názoru odvolacího soudu nekonkretizuje a nepředkládá k tomu žádné argumenty. Tvrdí-li žalovaná, že svou informační povinnost splnila, je to v rozporu se skutečností. Podle názoru žalobkyně není rozsudek odvolacího soudu nepřezkoumatelný a nevykonatelný. Výtku, že se odvolací soud nezabýval poměrem poskytnutí informace a závažností porušení či ohrožení práva žalovanou, považuje žalobkyně za nesprávnou a nepodstatnou, neboť se touto skutečností odvolací soud dostatečně zabýval, navíc informační povinnost je dle žalobkyně dána vždy, dojde-li k porušení práv z ochranné známky. Argumenty uvedené dovolatelkou v doplnění dovolání ze dne 20. 7. 2012 považuje za pouhé spekulace bez významu a nadto jde o tvrzení nová.

III.
Přípustnost dovolání

14. Se zřetelem k bodu 7 článku II zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, je pro dovolací řízení rozhodné znění občanského soudního řádu do 31. 12. 2012, tj. před novelou občanského soudního řádu provedenou zákonem č. 404/2012 Sb. (dále opět jen „o. s. ř.“).

15. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas (§ 240

odst. 1 o. s. ř.) a že dovolatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 241 odst. 1 o. s. ř.), nejprve zkoumal, zda je dovolání přípustné (z obsahu dovolání se přitom podává, že dovolání nesměřuje proti výroku rozsudku odvolacího soudu, jímž byl zčásti potvrzen zamítavý výrok rozsudku soudu prvního stupně).

16. Dovolání je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., neboť odvolací soud v napadené části změnil rozsudek soudu prvního stupně.

IV.
Důvodnost dovolání

17. Dovolatelka v prvé řadě namítla, že žalobkyně se mohla domáhat splnění informační povinnosti po žalované dle § 3 ZVPPV toliko v řízení o porušení práva (konaném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 19 Cm 189/2009), které již pravomocně skončilo, nikoliv v tomto samostatném řízení. Podle dovolatelky je ohledně této otázky správný právní názor soudu prvního stupně, nikoliv právní názor odvolacího soudu.

18. Podle § 3 odst. 1 ZVPPV oprávněná osoba může požadovat vůči třetí osobě, a) která za účelem přímého či nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu držela zboží porušující právo, nebo b) která za účelem přímého či nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu užívala služby porušující právo, nebo c) o níž bylo zjištěno, že za účelem přímého či nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu poskytovala služby užívané při činnostech porušujících právo, anebo d) která byla označena osobou uvedenou v písmeni a), b) nebo c) jako osoba účastnící se výroby, zpracování, skladování nebo distribuce zboží či poskytování služeb, informace o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je porušováno právo.

Podle § 2 odst. 1 ZVPPV vymáhat práva podle tohoto zákona je oprávněn vlastník nebo majitel práva podle příslušného zákona na ochranu průmyslového vlastnictví, osoba oprávněná podle zvláštního právního předpisu užívat práva, zejména nabyvatel licence a profesní organizace ochrany práv, která je řádně uznávána v zemi původu jako organizace oprávněná zastupovat vlastníky či majitele práv průmyslového vlastnictví.

Podle § 3 odst. 2 ZVPPV platí, že není-li informace podle odstavce 1 poskytnuta dobrovolně v přiměřené lhůtě, může se jí oprávněná osoba domáhat návrhem u soudu v řízení o porušení práva. Soud žalobu zamítne, jestliže by to bylo v nepoměru k závažnosti ohrožení či porušení práva.

Podle článku 8 odst. 1 směrnice 2004/48 členské státy zajistí, aby v souvislosti s řízením o porušení práva duševního vlastnictví a na základě odůvodněné a přiměřené žádosti navrhovatele mohly příslušné soudní orgány nařídit, že informace o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je porušováno právo duševního vlastnictví, musí poskytnout porušovatel nebo každá jiná osoba, a) která prokazatelně v obchodním měřítku držela zboží porušující právo, b) která prokazatelně v obchodním měřítku užívala služby porušující právo, c) která prokazatelně v obchodním měřítku poskytovala služby používané při činnostech porušujících právo, nebo d) byla označena osobou uvedenou v písmenech a), b) nebo c) jako účastník na výrobě, zpracování, nebo distribuci zboží či poskytování služeb.

19. Jak vyplývá z § 1 ZVPPV, transponuje tento zákon směrnici 2004/48 do českého vnitrostátního práva. Mezi doslovným zněním zákona a české verze směrnice je však rozdíl – zatímco zákon zakotvuje možnost domáhat se informací návrhem „v řízení o porušení práva“, směrnice 2004/48 stanoví povinnost členských států, aby zajistily možnost domáhat se informace „v souvislosti s řízením o porušení práva duševního vlastnictví“. Pro řádnou implementaci směrnice je nutno vnitrostátní předpis vykládat v jejím duchu, přičemž princip výkladu vnitrostátních předpisů v

souladu s právem Evropské unie (eurokonformní výklad) platí i pro předpisy zcela vnitrostátního původu (srov. např. rozhodnutí Soudního dvora EU, tehdy Evropského soudního dvora, ze dne 13. 11. 1990, ve věci C-106/89 Marleasing). Ustanovení § 3 odst. 2 ZVPPV je tedy nutno vykládat tak, že informace podle § 3 odst. 1 ZVPPV je možné se domáhat v souvislosti s řízením o porušení práva.

20. Protože výklad celého sousloví „v souvislosti s řízením o porušení práva duševního vlastnictví" obsaženého ve směrnici 2004/48 (tedy pojmu unijního práva) nebyl jednoznačný, rozhodl Nejvyšší soud usnesením ze dne 24. 6. 2015, č. j. 23 Cdo 2765/2012-121, o přerušení řízení na dobu do rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr") o odpovědi na předběžnou otázku a předložil tomuto soudu v souladu s článkem 267 Smlouvy o fungování Evropské unie následující předběžnou otázku:

21. Má se článek 8 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. 4. 2004, o dodržování práv duševního vlastnictví, vykládat tak, že souvislost s řízením o porušení práva duševního vlastnictví je dána i v případě, kdy se po pravomocném ukončení řízení, v němž bylo vysloveno, že bylo porušeno právo duševního vlastnictví, žalobce domáhá v samostatném řízení informací o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je porušováno toto právo duševního vlastnictví (např. za účelem, aby mohl přesně vyčíslit škodu a její náhrady se následně domáhat)?

22. Soudní dvůr rozsudkem ze dne 18. 1. 2017, sp. zn. C-427/15, rozhodl, že článek 8 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. 4. 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví musí být vykládán v tom smyslu, že se použije na takovou situaci, o jakou jde v původním řízení, kdy se po pravomocném ukončení řízení, v němž bylo vysloveno, že bylo porušeno právo duševního vlastnictví, žalobce domáhá v samostatném řízení informací o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je toto právo porušováno.

23. Soudní dvůr v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že podle ustálené judikatury platí, že pro výklad ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (rozsudek ze dne 17. 3. 2016, Liffers, C-99/15, EU:C:2016:173, bod 14 a citovaná judikatura). Podotkl, že ze znění čl. 8 odst. 1 směrnice 2004/48 vyplývá, že tím, komu je uložena povinnost poskytnout informace, je nejen dotyčný porušovatel práva duševního vlastnictví, ale i „každá jiná osoba" uvedená v písmenech a) až d) tohoto ustanovení. Tyto jiné osoby přitom nejsou nutně účastníky řízení, v němž má být vysloveno, že bylo porušeno právo duševního vlastnictví. Toto zjištění potvrzuje, že znění čl. 8 odst. 1 této směrnice nelze vykládat tak, že se uplatní pouze v rámci takových řízení.

24. Podle Soudního dvora je tento výklad též v souladu s cílem směrnice 2004/48, kterým je dle bodu 10 jejího odůvodnění sblížení právních systémů členských států, pokud jde o prostředky k dodržování práv duševního vlastnictví, tak aby byla zajištěna vysoká, rovnocenná a stejnorodá úroveň ochrany duševního vlastnictví na vnitřním trhu (rozsudek ze dne 16. 7. 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, bod 71). V zájmu zajištění vysoké ochrany duševního vlastnictví je tedy třeba odmítnout výklad, který by přiznával právo na informace zakotvené v čl. 8 odst. 1 směrnice 2004/48 pouze v rámci řízení, v němž má být vysloveno, že bylo porušeno právo duševního vlastnictví. Hrozí totiž, že by takováto úroveň ochrany nebyla zajištěna, pokud by nebylo možné zmíněné právo na informace uplatnit též v rámci samostatného řízení zahájeného po pravomocném ukončení řízení, v němž bylo vysloveno, že bylo porušeno právo duševního vlastnictví, jako např. řízení, o něž jde v původním řízení.

25. Soudní dvůr rovněž připomněl, že právem na informace zakotveným v čl. 8 odst. 1 směrnice 2004/48 je konkretizováno základní právo na účinnou právní ochranu zaručené v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie, a tím i zajištěn účinný výkon základního práva na vlastnictví, jehož součástí je právo duševního vlastnictví chráněné v jejím článku 17 odst. 2 (v tomto smyslu viz

rozsudek ze dne 16. 7. 2015, Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, bod 29). Toto právo na informace tak nositeli práva duševního vlastnictví umožňuje identifikovat toho, kdo právo nositele porušuje, a učinit další potřebné kroky k ochraně tohoto práva, např. podání návrhů na předběžná opatření podle čl. 9 odst. 1 a 2 směrnice 2004/48 nebo na náhradu škody podle článku 13 této směrnice. Nositel práva duševního vlastnictví by totiž bez úplné znalosti rozsahu porušení tohoto svého práva nebyl schopen určit nebo přesně vyčíslit škodu, na jejíž náhradu by měl z důvodu tohoto porušení nárok. Soudní dvůr v této souvislosti podotkl, že ne vždy je možné požadovat získání všech relevantních informací v rámci řízení, na jehož konci bylo vysloveno, že bylo porušeno právo duševního vlastnictví. Nelze zejména vyloučit, že se nositel práva duševního vlastnictví o rozsahu porušení tohoto práva dozví až po pravomocném ukončení tohoto řízení. Z toho plyne, že není na místě omezit výkon práva na informace zakotveného v čl. 8 odst. 1 směrnice 2004/48 na řízení, v nichž má být vysloveno, že bylo porušeno právo duševního vlastnictví.

26. Nejvyšší soud na základě eurokonformního výkladu zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví), a s aplikací závěrů rozsudku Soudního dvora ze dne 18. 1. 2017 ve věci C-427/15 dospěl k závěru, že ustanovení § 3 odst. 2 ZVPPV je nutno vykládat tak, že se použije i na situaci, kdy se v samostatném řízení žalobce domáhá informací o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je porušováno právo duševního vlastnictví, poté, kdy bylo pravomocně ukončeno řízení, v němž bylo vysloveno, že bylo porušeno toto právo duševního vlastnictví.

27. Právní závěr odvolacího soudu o této otázce je tedy správný.

28. Dovolatelka dále namítla, že se odvolací soud náležitě nezabýval otázkou, zda je či není porušení práva žalovanou poskytnout žalobkyni jí požadované informace v odpovídajícím poměru k závažnosti ohrožení či porušení práva žalovanou.

29. Tato námitka však není opodstatněná. Odvolací soud dovodil, že nárok žalobkyně považuje za opodstatněný a ve smyslu § 3 odst. 2 ZVPPV odpovídající závažnosti porušení práva žalovanou. Tento závěr učinil poté, co dovodil, že žalovaná byla osobou, jež držela zboží, jež neslo ve prospěch žalobkyně chráněné označení MegaBabe (tedy aniž by nabízela takto k prodeji výrobky žalobkyně, či označení užila se souhlasem žalobkyně), čímž porušila výlučné právo žalobkyně z její ochranné známky, žalobkyně vyzvala žalovanou k podání informací podle § 3 ZVPPV, ta však tyto informace nesdělila. Odvolací soud přitom nároku žalobkyně vyhověl pouze v zákonném rozsahu. Jestliže tedy bylo porušeno právo žalobkyně k ochranným známkám, což bylo zjištěno v dříve pravomocně skončeném řízení, nelze než dovodit, že závěr odvolacího soudu, že poskytnutí informací specifikovaných ve výroku rozsudku odvolacího soudu, odpovídá závažnosti porušení práva žalovanou.

30. Námitka dovolatelky obsažená v doplnění dovolání ze dne 20. 7. 2012, že národní ochranná známka žalobkyně se jeví jako tzv. známka agentská, tj. jako ochranná známka přihlášená distributorem či obchodním zástupcem ve prospěch a na ochranu zájmů výrobce, a že žalovaná proto důvodně předpokládala, že nakupuje výrobky MegaBabe, které byly uvedeny na český trh se souhlasem jejich výrobce společnosti L., D.O.O., a u nichž došlo k vyčerpání práv a národní známku žalobkyně považuje za známku agentskou sloužící k ochraně těchž zájmů, představuje nové tvrzení učiněné až v dovolacím řízení. K těmto tvrzeným skutečnostem však nelze podle § 241a odst. 4 o. s. ř. v dovolacím řízení přihlížet.

31. Důvodná je však námitka dovolatelky, že se odvolací soud nevypořádal s jejím tvrzením, že smysl sporu a cíl, kterého chtěla žalobkyně v tomto řízení dosáhnout, byl jí již splněn, když požadované informace již žalovaná žalobkyni poskytla v souvislosti s řízením konaným u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 19 Cm 189/2009 a že žalobkyně měla díky fotografiím založeným ve spise k

dispozici i ceny, za něž byly výrobky v tuzemsku distribuovány.

32. V této souvislosti žalovaná ve stanovisku k žalobnímu návrhu ze dne 6. 12. 2010 (č. l. 27 – 29) uvedla, že po podání žaloby vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 2 Nc 1215/2009 žalobkyni – v rámci svého odvolání proti rozhodnutí soudu o nařízení předběžného opatření – sdělila, že pouze krátce v červenci 2009 ve svých prodejnách prodávala školní a dětské batohy MegaBabe, že prodáno bylo celkem 17 ks tohoto zboží, z toho jeden žalobkyni. V doplnění tohoto podání ze dne 10. 12. 2010 (č. l. 37) žalovaná uvedla, že školní a dětské batohy odebírala od jediného svého dodavatele, slovinské společnosti L.D.O.O., Slovinsko, která je nositelem ochranné známky MegaBabe ve Slovinsku.

33. Odvolací soud ve svém rozsudku uvedl, že bylo prokázáno, že žalobkyně vyzvala žalovanou k podání informace podle § 3 ZVPPV výzvou ze dne 29. 10. 2009, ze sdělení žalované a z obsahu poslední emailové korespondence účastníků bylo zjištěno, že v požadovaném rozsahu a údajích žalovaná informaci žalobkyni neposkytla. Žalovaná sice tvrdila, že již v předchozím řízení tyto informace vyšly najevo, z porovnání poskytnutých a žádaných informací je však zřejmé, že žalovaná tyto informace o svých dodavatelích a odběratelích, od nichž přijala a jimž dále dodala zboží, jež porušovala právo žalobkyně, žalobkyni jednoznačně a v plném rozsahu dle jejího požadavku nesdělila.

34. Takový závěr odvolacího soudu je však nepřezkoumatelný, když odvolací soud neupřesnil, které údaje dosud žalovaná žalobkyni neposkytla, když je nutno přihlédnout i k tomu, že žalovaná žalobkyni sdělila, že předmětné výrobky odebírala od jediného dodavatele – slovinské společnosti L.D.O.O., a dále je nutno přihlédnout k tomu, že odvolací soud uvedl, že žalovaná neposkytla údaje o svých odběratelích, takovou povinnost však žalované ve výroku rozsudku nestanovil.

35. V důsledku této nepřezkoumatelnosti části svého rozsudku odvolací soud zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci [§ 241a odst. 2 písm. a), § 242 odst. 3 o. s. ř.].

36. Nejvyšší soud proto podle § 243b odst. 2 věty za středníkem o. s. ř. rozsudek odvolacího soudu v napadené části (tj. s výjimkou potvrzující části výroku rozsudku odvolacího soudu) zrušil a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení.